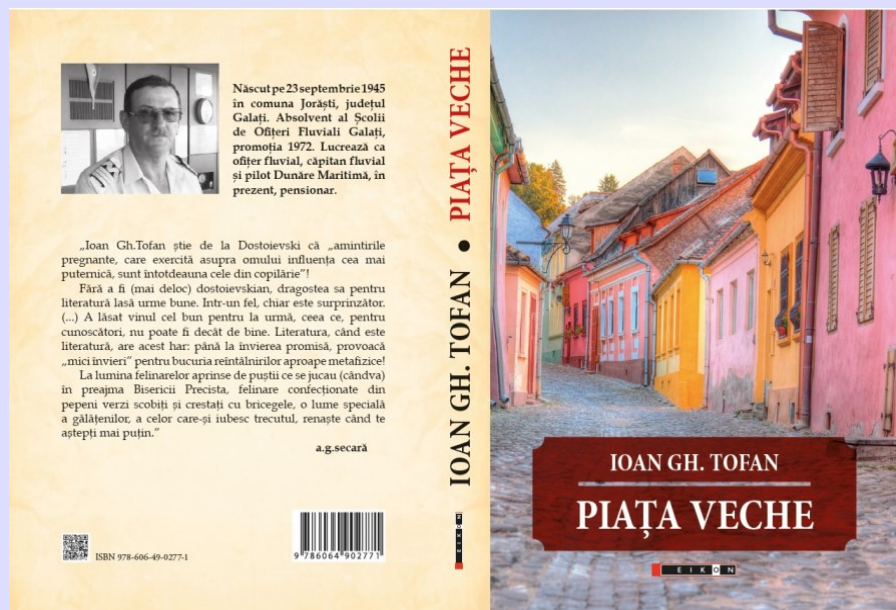

Galati, ieri si azi

Piața Veche (fragment)

Ioan Gh. Tofan

San Marino

San-Marino, capitala micului stat cu aceiași nume, cocoțată semeț pe un munte de calcar, atrage turiștii an de an ca un magnet. Nici o agenție de turism care se respectă nu exclude dintr-un tur al Italiei mica republică de doar 60 de kilometri pătrați și 30.000 de locuitori care populează, în afara capitalei, opt mici așezări. Renumele de oameni liberi și mândri al locuitorilor săi, independența aproape totală în vremuri de vrăjmașie când, de pildă, Ghibelinii se războiau cu Guelfii, curajul războinicilor care adesea erau „împrumutați” pentru a servi în numeroase războaie interne între principate și ducate sau între acestea și Statul Papal a dus faima lor până dincolo de peninsula italică. Ar fi plictisitor de intrat în amănunte legate de istoria trecută și prezentă a acestui original stat. Se știe că țărișoara este condusă de doi căpitani regenți care se aleg o dată la șase luni, de un Mare Con-

siliu și de un parlament unicameral ce numără 60 de membri.

După ieșirea autocarului pe autostradă, posomorâtul oraș cărmăzuiu Bologna rămânând departe, în urmă, vremea dădu semne de îndreptare. Norii se rarefiară, devenind mai albi-cioși, lăsând să se strecoare ici-colo raze de soare care proiectau pe culmile colinelor verzi pete de lumină, uneori inelare, asemenea aurei sfinților.

Intrară în mica țară aproape fără să știe. Nimeni nu-i opri să-i întrebe de sănătate sau cât e ceasul, nici când autocarul plin cu turiști începu să urce serpentinele muntelui Titan pe care este așezată capitala, printre grupuri de case de culoarea untului. Pe Ionel îl impresionează cum erau înfipite cochetele vile și căsuțe în coastele muntelui, ca dinții pe o mandibulă.

Era uimitor că deși unele aveau curți minuscule, erau pline de flori de toate culorile, așezate în straturi terasate. Cei văduviți de acest spațiu se consolaseră cu numeroasele jardiniere și ghivece cu flori exotice așezate sau suspendate în verande cu geamurile scoase. Primul monument de artă pe care Ionel îl observă după ce coborî din mașină, o hidoșenie după părerea lui de profan, fu un cal negru metalic (așezat pe un soclu rotund) ridicându-se năvalnic pe picioarele dinapoi, gata parcă să cadă pe spate. Altminteri, de ce artistul i-ar fi găsit echilibrul sprijinindu-l caraghios în coadă? Doar ca să nu i se prăbușească opera? Se întrebă dacă trupul disproporționat al calului, asaltat de cocleală, ține de nepriceperea artistului sau de vreo reprezentare modernistă de care n-avea habar.

Își spuse că excentricul sau nepriceputul artist (al cărui nume, A. Sassu, îl citi pe soclu) ar fi avut ce să învețe de la sculptorul Costin Mirică, prietenul de atunci al fiicei sale, un împătimit al reprezentării nobilelor cabaline în opere făurite din toate materialele posibile, începând de la polistiren până la piatră și metal turnat sau sudat. În același an, 2008, în vară, la o tabără de creație organizată în Galați de Muzeul de Artă Vizuală, unde fusese invitat împreună cu alți nouă artiști plastici din țară și din străinătate (printre care se regăsea și fiica lui Ionel, Ștefania), Costin reușise să conceapă în curtea muzeului, cu ajutorul unui aparat de sudură performant și al altor scule electrice, dintr-o foaie groasă de tablă și câțiva metri de sârmă, un cal de mărimea unui câine lup, mergând la trap. Ro-

tunjimile anatomice erau atât de perfecte încât, dacă nu te-ai fi apropiat mai mult, ai fi zis că opera era turnată în metal, nicidecum sudată pe un schelet de sârmă, din bucăți mici de tablă. Expus apoi, împreună cu celelalte lucrări ale artiștilor plastici, în muzeu, între ele figurând și linogravura de peste doi metri, *Îngerul căzând*, a graficienei Ștefania Corban), avea să fie prilej de uimire și admirație, atât pentru iubitorii de artă, cât și pentru confrății plasticieni de la malul Dunării.

La San Marino, Elena Panait, neobosita ghidă a grupului, nu-i lăsă să caște prea mult gura, după cai din metal sau alți cai verzi pe pereți. Îi duse în trombă la un magazin de licori spirtoase unde avură surpriza să întâlnească la teigheea tineri români. Fură invitați la o degustare gratuită din multitudinea de coniacuri, votci, whisky-uri și, mai ales, lichioruri viu colorate și intens parfumate. Băbuțele și bătrâneii nu refuzară oferta și, pe rând, sorbiră cele câteva grame pe care vânzătorii le turnau cu picătura în niște pahare minuscule de unică folosință. Unii nu se lăsă până nu gustară din toate. Cantitatea fiind infimă, nu ar fi avut cum să le *dăuneze grav sănătății*. Degustătorii împătimiți se dovediră a fi aceiași mocangii pe care-i întâlnești peste tot în astfel de ocazii și care nu cumpără nimic. Nimeni însă nu se supără. Câțiva călători, printre care și Ionel, cumpără totuși câte ceva să le amintească de locul acesta special. Achiziționă un mic rastel circular din placaj cu trei rafturi suprapuse, perforate fiecare cu cinci găuri rotunde unde erau așezate, în loc de arme de jucărie, cincisprezece sticlute de treizeci de grame, pline de lichioruri verzi, galbene, roșii și albe. Bătrâneii părăsiră încântați, după strângeri de mâini, micul magazin de băuturi, cu sclipiri jucăușe în ochi și roșeață în obraji. Toți se puseră de acord că e timpul de băgat la ghiozdan. Se ținură de trena ghidei, urcând pe scări o mică culme pe care se lăfăia o *trattoria* spațioasă, înconjurată de geamuri, de unde clienții să poată admira, și-n timp ce mănâncă, frumosul oraș cu zidurile galbene ca mielea de salcâm. Între timp, norii se cam împrăștiaseră. Ici, colo, mai vedeai câte unul, ca o gogoasă de mătase, plutind alene pe bolta sinilie.

Era prima zi, de la începutul excursiei, când soarele reușise să străpungă norii să-i destrame, făcând să strălucească zidurile de lămâie ale orașului.

Nicu, de când cu incidentul leșinului lui Ionel la Bologna, sau ce-o fi fost amețeala aceea stranie, nu-l slăbea o clipă din ochi. Se așeză la aceeași măsuță. Brunetul începu să-și frece satisfăcut mâinile. Apoi începu să-și trosnească pe rând degetele.

- Ce obicei de zgârcit! De ce ești așa de încântat? îl întrebă Ionel, mușcându-și nervos mustața.

- Moșule, o să halim lasagna. N-ai auzit-o pe Leanța noastră când ne-a pomenit de specialitatea casei?

Mări ochii a mirare.

- Elena... babeta șefă, ce pușca mea, nu mai știi cine-i ghida? Aveai vată-n urechi de n-ai auzit-o? Ai răbdare, că facem mațu' gros mînteaș. Da', ia zi-mi, îți place lasagna?

- Nu știu, că n-am mai mâncat. Am oroare de specialitățile astea de care doar am auzit. Dacă am să-ți spun că n-am fost niciodată într-un McDonald's, m-ai crede?

- Sanchi! Lasă gogoșile, căpitane, că nu-

mi plac. Sunt prea dulci pentru burta mea.

- Pe cuvântul meu dacă te mint. Ce interes aș avea?

- Hai, că ești de comă! Vrei să mă brăilești. Să-ți moară știu io ce, că n-ai halit în toată viața mata, un haburger măcar?

- Nu.

- Nu-i bai. Lasagna-i altă mâncare de pește. Nu-i halimos de-ăla... ăă... de-ăla...

- Industrializat?

- ...Da! E cu macaroane, parmezan, cu... chestii, socoteli, lasă c-ai să ginești ce-o să-ți pună-n farfurie. Dacă n-ai să te lingi pe buze după aia, ca Grivei pe... pe botic, să nu-mi zici mie ție.

- Să vedem, a zis orbul.

Corban făcu ochii roată în perimetrul restaurantului:

- Pe unde-o fi umblând moldoveanul, că nu-l văd?

- Care moldovean?

- Câți moldoveni au plecat din București în excursia asta, în afară de mine?

- Aha, lu' Mihai îi duci doru'? Dă-l în praștia mea de zgârcit. Să te calicești la haleală e prea din prea. Acesta-i din ăia care-și mănâncă de sub fund. Nu l-ai văzut prin parcurile în care am oprit până acum, cum se ducea pe blăteanu împreună cu alți câțiva, la fel de strânși la pungă ca și el, pe bănci, pe iarbă, pe un' se nimerea, să-și bage dovleacu'n sacoșe... ca păsăroii ăia din... de la dracu-n praznic, care-și vâă căpățâna-n nisip.

- Struții, adică. Păsările alea-și bagă capul în nisip ca să se ascundă, nu ca să mănânce.

- Serios? Dădeam colțu' mâine și nu ști-am asta. Tâmpite zburătoare! Hai că sărim de la una la alta. Io sunt de părere că cine se aseamănă se cam adună. Dacă nu știai, Mihai și cu pârliții ăilalți care se țin de coada lui bagă-n ei numa' pateuri și pește, converse de pește, vroiam să zic. Parcă-s pelicani.

- Conserve vrei să spui. Iar struții nu pot zbura.

- Zi-le matale cum vrei, că pentru mine tot converse rămân. Io parcă-i aud pe golanii mei când le ridicam fereastră de la mititica și le-ntindeam castronu' cu glojdeală, după ce le-o răsturnam din cutie: Iar ne dai converse, șefule? Vorbesc d-ăia periculoși, de la carceră.

- Te-au năpădit amintirile, Nicule. Ești un nostalgic, ca majoritatea babălăcilor noștri.

- Un ce?

- Un nostalgic. Plângi după vremurile lui nea Nicu.

- Poate, dacă spui mata. Da' să știi că nici la bancă, unde păzesc acu' paralele de borfași, n-o duc nașpa. N-ai înțeles însă ce-am vrut să-ți spun. Amărăștenii ăia de la pârnaie n-aveau loc de întors. Înghițeau la nevoie orice li se pune-n blidu' de tablă. Altceva n-aveau ce să bage sub nas. Nexam! Pe când ăștia se calicesc cu buzunarele pline.

- Nu-i bine să-i judeci. Cine știe cât o fi strâns cureaua Mihai ca să meargă în excursia asta. După vârstă, pare pensionar. Nu cred că-l dau banii afară din casă.

- Vax! Are lovele la greu. Nu știai că-i avocat în Piatra-Neamț? ăștia nu ies niciodată la pensie.

- N-au dreptul, dacă nu mă înșel.

- Cui crezi că i-a făcut capul calendar la începutul excursiei, dacă nu mie? Știai că merge de cinci-șase ori pe an în străinătăți? De ce crezi că se trage de șireturi cu ghida? E client vechi, nenicule. Da-i zgârcă. Toată lumea are câte un aparat să se tragă în poze, chiar dacă-i de pe vremea când era bunica fată mare, numa' el n-a fost în stare să-și cumpere unu'. De zgârie brânză ce-i! E mai rău decât ăla care-a vrut să-i taie coada motanului, zi-i pe nume, că mata ești dintre noi ăla deșteptu'

- Hagi Tudose.

- Corect! Ascultă la mândel, șoldoveanu' stă călare pe sacu' plin cu euroi. Să mor io dacă nu-i așa.

Ospătărița, o femeiușcă brunetă și durdulie, toată numai zâmbet, le puse pe masă porțiile aburinde. Făcu apoi stânga împrejur, cu o piruetă care lui Ionel i se păru grațioasă. Se uită ca în transă la șoldurile ospătăriței care săltau ritmic în mers.

- Tare-ți mai plac gagicile astea grase, neamule! Să-mi sară ochii din cap dacă pricep ce găsești la ele, îl atacă brunetul.

- Astea-s genul meu. Și nu-i grasă, dacă vrei să știi!

- Dar cum îi? Te pomenești c-o fi muiera șnur, fără țâțe, fără cur.

- Hai mai bine să mâncăm.

Înfulecară amândoi în tăcere. La urmă, Nicu îi ceru verdictul:

- Cum a fost lasagna?

- Așa și-așa. Nu se compară însă cu macaroanele cu brânză pe care le făcea mama la cuptor.

- Fugi de aici că mă aburești! De-aia băgai în mata adineauri ca-n spitalu' de urgență?

Apucară să dea pe gât la repezeală câte o bere Perroni, înainte ca Elena Panait să sune adunarea în piața din fața Palatului Guvernamental. După cum se obișnuiseră, excursioniștii se adunară cuminți în jurul ghidei sexagenare. Mihai, ca de fiecare dată, se afla în imediata apropiere a acesteia, sorbindu-i explicațiile:

- Ne aflăm în cea mai renumită piață din San Marino, unde-i amplasată, după cum vedeți, clădirea Palatului Guvernamental. Edificiul în stil neo-gotic, ce se aseamănă oarecum, cel puțin în exterior, cu un palat mult mai mare și mai celebru ce se află într-unul dintre cele mai importante orașe ale Italiei, a fost construit, după câte știu, în secolul al XIX-lea. Aș fi profund încântată dacă cineva dintre domniile voastre ar putea să ne spună cu ce palat celebru și din ce oraș al Italiei aduce cel pe care-l vedeți acum în fața ochilor.

Urmă o pauză stânjenitoare. Elena Panait își roti privirile de jur împrejur, frământându-și buzele. Izbucni, iritată teatral:

- Nimeni nu știe? Chiar nimeni?

Își fixă apoi ochii cu ostentație asupra moldoveanului din Piatra-Neamț:

- Măcar tu, Mihai, ai habar despre ce vorbesc?

Acesta își sumeți capul de pătlăgică coaptă privind-o de la înălțimea staturii sale cu îngăduință înfrânată:

- Există asemănări, dar și deosebiri, punctă moldoveanul.

- Și care ar fi acestea?

Ionel realizează că dialogul celor doi, pe deasupra ignoranțelor care, evident, erau ei, turiști din autocar, era un spectacol improvizat de doi lei, menit a le trezi curiozitatea.

Mihai se grăbi să-i răspundă, trăgând cu coada ochiului la ascultătorii docili:

- Bănuiesc că arhitectul sediului guvernului din această mică țară s-a inspirat, când l-a construit, din studierea, cel puțin exterioară, așa cum ai subliniat și tu, a celebrului Palazzo Vecchio din Florența aflat în Piața Signoriei. Amândouă palatele arată, datorită acoperișului crenelat, ca niște fortărețe. Amândouă au câte o turlă pătrătoasă cu ceas. Deosebirea exterioară este dată de mărimea, vechimea și poziționarea turnului. Edificiul mult mai mare al Palatului Vechi din Florența, actualmente ocupat de Primăria Orașului, este construit în secolul XIV, iar turnul se vede acolo, în partea dreaptă a clădirii, pe când aici îl observăm în partea stângă. Personal socotesc că acest imobil, deși frumos și... hm, original, nu este altceva decât o copie palidă a superbeii construcții feudale din orașul de pe Arno. De fapt...

- Ce rahat am mâncat io mai devreme,

nea Ioane? Dacă nu s-ar fi plimbărit și anu' trecut la macaronari, de unde să fi știut Mihai toate chestiile astea cu palate, turle și alte daraveli de pe vremea lu' Pazvante Chioru'? se aplecă Nicu la urechea lui Ionel.

- Mulțumesc, Mihăiță! îl întrerupse aferață ghida pe omul cu fața roșie. Continuă importantă:

- Observați, vă rog, figurile celor trei sfinți zugrăvite sus pe turlă. Putem spune că se aseamănă cu icoanele din bisericile noastre ortodoxe. Cel din mijloc este sfântul Marino, nimeni altul decât întemeietorul acestui oraș, cioplitorul în piatră creștin sosit aici în secolul al IV-lea dintr-o insulă aflată în apropierea coastei Dalmației, refugiat pe muntele Titan din cauza persecuțiilor la care erau supuși creștinii de către slujbașii împăratului Dioclețian. În dreapta lui San Marino se află alt sfânt important, San Leo, iar în stânga, Sfânta Agata. Ce să vă mai spun? De reținut că atunci când Napoleon a trecut ca o vijelie prin Italia, îngenunchind unul după altul ducatele și principatele, ajuns la San Marino, a hotărât să respecte independența acestei mici republici, socotită de el un simbol al libertății și democrației. Ar mai fi de adăugat că de-a lungul vremurilor mulți prizonieri și-au găsit aici adăpost și alinare. Dintre aceștia, cel mai important a fost marele Garibaldi, luptătorul neîfricat pentru libertatea și unificarea Italiei.

Austriecii, care înconjuraseră atunci micul stat independent, au somat San Marino să-l predea pe Garibaldi, împreună cu cei 1000 de luptători. Autoritățile au mediat cu pricepere conflictul, trăgând de timp, înlesnind în secret fuga lui Garibaldi, a soției sale și încă a unui număr important de combatanți ofițeri.

Orașul Galați în strai de sărbătoare

Foto: Florin Mocanu

Seniori

fără frontiere

Dragi colegi gălățeni,

Sunt Mihaela Marcovici și de 25 de ani conduc Centrul de Zi pentru Seniori nr. 1 (CZS 1), structură care funcționează în cadrul Direcției de Asistență Socială și Medicală din subordinea Consiliului local Cluj-Napoca. Probabil cei mai mulți dintre dumneavoastră nu știu nimic despre activitatea centrului nostru, noi, în schimb, știm destul de multe despre „Timpul seniorilor” și despre U3A Galați.

Pentru a echilibra un pic situația, dau curs invitației doamnei Violeta Pușcașu de a vă prezenta câteva dintre activitățile noastre din lunile noiembrie și decembrie. În felul acesta nu doar că ne veți cunoaște, dar cu siguranță veți descoperi atât lucruri comune pe care le faceți și la Galați, cât și motive de inspirație pentru activități viitoare.

Este dificil de cuprins într-un singur articol toate evenimentele care au marcat viața seniorilor care vin la CZS1 în această perioadă de sfârșit de an, drept urmare vom face doar o succintă trecere în revistă a acestora:

- participarea seniorilor CZS1 la proiectul de cercetare JUSTHEAT, inițiat de cadre didactice și doctoranzi din cadrul Universității Babeș-Bolyai, rezultatele fiind diseminate celor interesați prin intermediul unei expoziții, care s-a dorit a fi o călătorie în timp, intitulată: „Tradiție și tranziție: Cum se încălzesc românii?”, la Cinema Dacia;

- participarea seniorilor, împreună cu grupul de dans grecesc „Armonia Seniorilor”, în spectacolul organizat de Uniunea Elenă din România, Filiala Cluj, cu ocazia Zilei Naționale a Greciei, Ziua marelui NU;

- lansare de carte la sediul CZS1, intitulată „Iubește-n fiecare zi”- autor Ioan Cosma (Ed. Ecou Transilvan), ocazie cu care grupul vocal-instrumental al Ansamblului „Armonia Seniorilor” a CZS1 a prezentat un program de cântece de dragoste;

- organizarea unei mici petreceri la sediul CZS1, de „Lăsata Secului”;

- participarea seniorilor la pelerinajul la mănăstirile Nicula, Rohia, Rohița și Cășiel, organizat în colaborare cu Centrul de pelerinaje Cluj pentru studenții seniori înscriși la Universitatea vârstei a treia de la Facultatea de Teologie Ortodoxă;

VOCEA SENIORILOR

UN PODCAST DESPRE VIAȚA TRĂITĂ
CU PASIUNE ȘI SENS

cu Ștefan Papuc

EPISODUL # 2

CĂLĂTOR PRIN LUME ȘI VIAȚĂ

INVITAT : ATENA MELANIA PORTEKA

PRIMĂRIA DE CLUJ NAPOCA
CLUJ NAPOCA

Centrul de Zi
pentru Seniori nr. 1

UniversitateA
Seniorilor

***Tâlhari și împărătese și
mănăstiri de poveste***

Lector:

Prof. Univ. Dr. Violeta PUȘCAȘU

„Universitatea Seniorilor” din cadrul centrului nostru a găzduit, de asemenea, numeroase prelegeri pentru doritorii de cunoaștere: „Provocările vârstei a treia”- partea a doua (lector Cristian Mureșan, jurnalist), „Pelerinajul, între nevoie și plăcere” și „Tâlhari, Împărăteșe și Mănăstiri de poveste” (prof. univ. dr. Violeta Pușcașu, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați), „Culoarea singurătății” (psiholog dr. Ioana Oros), „Zborurile care au contribuit în mod decisiv la Marele Război de Reînțregire Națională a României” (lector comandor de aviație Laurențiu Buzenchi), „Radițiile și moleculele” (prof. univ. dr. Radu Silaghi, Facultatea de Chimie și Inginerie chimică); „Lumea ca poveste. Mass-media și noi forme narrative” (lector univ. dr. Oana Ometea, FSPAC), precum și cursurile de la Facultatea de Teologie Ortodoxă: „Rolul terapiilor ocupaționale” (lector conf. univ. Maria Pașca), „Relaționarea cu cei din jur”, (psihoterapeutul Călin Căprar), „Sfânta Împărtășanie și bătrânețea” (părintele profesor Paisie Borza), „Construirea bunăstării la vârsta a treia” (prof. univ. dr. Violeta Pușcașu), „Testamentul, voință a cetățeanului și oglindă a societății în care trăiește” (prof. univ. dr. Mircea-Dan Bob Bocșan, Facultatea de Drept, U.B.B).

Luna decembrie a fost și ea o lună de top, ca număr de activități frumoase organizate împreună cu seniorii CZS1. Într-o enumerare, pe scurt, menționăm următoarele:

- participarea cu Ansamblul „Armonia Seniorilor” al CZS1 la evenimentul organizat de D.A.S.M. cu ocazia Zilei Internaționale a Persoanelor cu Dizabilități;
- participarea cu grupul de colindători ai Ansamblului CZS1 la deschiderea Târgului Meșteșugarilor din Piața Avram Iancu;
- participarea cu un spectacol la Ziua Internațională a Voluntarului, organizată de Primăria municipiului Cluj-Napoca;
- primirea unor colindători: Grupul coral „Psalmodia Transylvanică”, al Facultății de Teologie Ortodoxă;
- participarea cu un grup de seniori colindători la spectacolul intitulat „Deschide ușa, creștine”, organizat împreună cu Asociația Cultura Ardeleană;
- primirea unor colindători de la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației și Lansare de carte la sediul CZS1, „Citadela Nebunului”- autor Lucian Ciuchiță, Editura Eco Transilvan. Grupul vocal-instrumental al Ansamblului „Armonia Seniorilor” a CZS1 a prezentat un program de colinde, foarte bine primit de publicul numeros;
- organizarea spectacolului intitulat „Povestea noastră de Crăciun”, eveniment dedicat voluntarilor CZS1;
- colindat cu Ansamblul „Armonia Seniorilor” la Primăria municipiului Cluj-Napoca, la Mitropolia Clujului, Maramureșului și Sălajului și la Căminul „Senior”, centrul rezidențial pentru vârstnici din Sălicea.

Cu această succintă prezentare, închei dorind tuturor celor implicați în menținerea unei vieți active pentru seniori un sincer LA MULȚI ANI!

Academia Bunicilor Brăila

Pasiunea pentru povești și Atelierul de Storytelling la Căminele pentru Persoane Vârstnice

Adriana Ene, coordonator

Atelierul de Storytelling la Căminele pentru Persoane Vârstnice

În orașul lui Panait Istrati și al lui Mihail Sebastian, iată că cineva se gândește la persoanele de vârstă a III-a. Se știe că este foarte dificil să aduci seniorii în activități pentru că obișnuința, poate comoditatea, frica de penibil și sentimentul inutilității sunt cei mai mari dușmani, dar cei care au venit la *Academia Bunicilor* au trecut peste acești auto-sabotori.

Nu de puține ori am auzit între colegi: *Academia Bunicilor mi-a schimbat viața*. Aș spune că în acest loc ei se lasă purtați de... magie. Seniorii își dau seama că, deși este foarte bine să-ți ajuți copiii, să fii alături de nepoți, nu trebuie să te excluzi pe tine, căci viața nu e făcută doar din obligații.

La *Academia Bunicilor* buneii înfloresc. Își uită vârsta, durerile reumatice și leagă noi prietenii. Este un club sau o școală, dar fără costuri, și nu are cu program impus. Totul înseamnă activități de relaxare. Prin astfel de momente de recreere se exersează abilitățile de gândire critică și se încurajează interacțiunea socială.

Se generează astfel o stare tonică, ce înlătură depresia și sentimentele de izolare obișnuite la această vârstă, care ar putea duce la declinul sănătății.

La *Academia bunicilor* sunt activități în care pasiuni latente ies la iveală sau seniorii încearcă lucruri pe care nu și le-au imaginat vreodată. Acestea ajută și creierul să elibereze shot-uri de dopamină.

Este greu de crezut că, din cele 40 de ateliere puse la dispoziția seniorilor brăileni, ar putea exista cineva care să nu găsească potrivit măcar unul care să îi bucure sufletul. Am auzit seniori care participă și la 7-8 ateliere. Mulți nu și-au imaginat că pot dansa, cânta, recita sau interpreta un rol pe o scenă.

Cred că domnul dr. Claudiu Brăileanu și-a dorit ca seniorii brăileni să găsească în *Academia bunicilor* locul unde își pot depăși limitele. Apoi, a vrut și a reușit să îl transforme în *Locul de joacă pentru bunici* (denumirea unui extraordinar proiect care continuă *Academia Bunicilor*, ambele fiind finanțate prin programul Erasmus+). În cadrul acestui ultim proiect este și atelierul pe care îl susțin eu, după ce am participat la o mobilitate în Polonia, pentru a învăța cum se spun poveștile.

Pot spune că participarea în mobilitatea din proiectul: *Locul de joacă pentru bunici* (nr. 2023-1-RO01-KA121-ADU-000123701) m-a ajutat să mă redescopăr, prin diversitatea de activități propuse și prin calitatea organizării.

Am putut participa la mai multe ateliere, unele mai interesante decât altele, care mi-au transmis informații foarte utile și mi-au dezvoltat unele deprinderi de succes în storytelling.

Cum a început aventura mea în storytelling? La început a fost dorința de a asculta poveștile de viață fascinante ale membrilor *Academiei*.

Fiecare are propria experiență, pentru că aici ne-am adunat cunosători din multe profesii și fiecare a venit cu propriile crâmpoie. Pe urmă, butonând într-o seară telecomanda, am dat pe programul Trinitas, de o emisiune, *Bucuria poveștilor*, realizată de Adriana Ene. *Măi să fie, ce coincidență de nume!* - mi-am spus. Am început să urmăresc emisiunea unde doamna storyteller spunea povești. Mărturisesc că m-am întrebat ce rol au acestea? Răspunsul a venit repede în mintea mea. Poveștile ne apropie sufletele și ne modelează caracterul de-a lungul vieții.

Prima poveste o ascultăm la pieptul mamei, apoi la culcare, alături de părinți sau bunici. Continuăm să ascultăm povești la grădiniță și la școală. Odată ajunși maturi ascultăm sau spunem povești la locul de muncă sau în familie, la întoarcerea acasă. Când cineva încearcă să îți vândă ceva îți vinde și o poveste. La vârsta senectuții spunem povești nepoților sau ascultăm povești de viață și totodată ne pregătim de Marea Trecere; ne formăm, ne curățăm, ne iubim.

Dacă aș fi un doctor de povești aș spune despre ele așa: **se administrează atât la copii, cât și la adulți, se spun înainte și după masă și nu există supradozaj.**

Anul trecut, am citit în presa locală (ziarul *Obiectiv – Vocea Brăilei*) despre proiectul Erasmus+ *Locul de joacă pentru bunici*, coordonat de domnul dr. Claudiu Brăileanu. Am salutat cu entuziasm ideea. Nu puteam face parte din grupul țintă, fiind puțin sub vârsta cerută. Am stat și m-am gândit cu ce pot fi de folos? Așa că mi-am depus candidatura ca formator voluntar cu un atelier de Storytelling. Mi-am ales ca grup-țintă seniorii din Căminele pentru Persoane Vârstnice. Am dorit să merg în mijlocul lor, să le

dăruiesc timp și zâmbete. Am alături o senioară minunată, pe doamna Șerbana Oprea.

Ce facem noi acolo? O dată pe săptămână mergem la Centrul pentru Persoane Vârstnice *Armonia Park Brăila* și spunem povești. Este minunat să mergi în casa lor curată și cochetă și să vezi că unii îți zâmbesc, că te recunosc. Aștept nerăbdătoare să o revăd pe doamna Cojocar, cea care mă întâmpină spunându-mi *Bine ai venit la noi, că mi te-ai lipit de suflet ca marca de scrisoare!* Alternativ cu doamna Nina, cum îmi place să-i spun dnei Șerbana, spunem povești.

La acest moment mărturisesc că eu am spus 50 de povești (metaforice, cu tâlc sau creștine). La fiecare întâlnire avem o temă. Ne gândim ce sărbătoare religioasă se apropie, ce personalitate este comemorată, ce eveniment deosebit este în urbea noastră. Uneori căutăm în calendarul zilelor internaționale haioase și țeșem povești. De exemplu: într-o anumită zi se sărbătorește *Ziua Internațională a Pisicii* și spunem povești cu pisici. Seniorii ne ascultă și uneori aduc completări. Ne începem activitatea săptămânală prin a le povesti ce am făcut noi în timpul ce a trecut de la ultima întâlnire, apoi ne povestesc și ei ce noutăți au. Desigur că le povestim ce s-a mai întâmplat la atelierele din *Academia bunicilor*. Ei au auzit și au cunoscut acești oameni, căci au venit în rândul lor cu reprezentării de dans și de teatru. Doamna Nina le mai citește cu glasul său blajin și câte o poezie. Uneori avem alături și câte un solist de muzică populară, și atunci atmosfera devine foarte caldă.

De ce fac toate acestea? Pentru că eu cred în cuvintele marelui N. Steinhardt: *Dăruind vei dobândi*. *Academia bunicilor* este locul unde poți să vii sau care te poate inspira.

Notă:

Proiectul *Locul de joacă pentru bunici* (nr. 2023-1-RO01-KA121-ADU-000123701) este finanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale ANPCDEFP. Nici Uniunea Europeană și nici ANPCDEFP nu pot fi considerate răspunzătoare pentru acestea.

Concursul Brad Engineering

ediția a VI-a, decembrie 2024,
organizat de Facultatea de Inginerie
și Asociația Absolvenților Facultății de Mecanică
din Galați

*Opriți-vă câteva secunde
să ascultați POVESTEA „BRADULUI U3A”
care vă va aduce liniște, PACE, speranță*

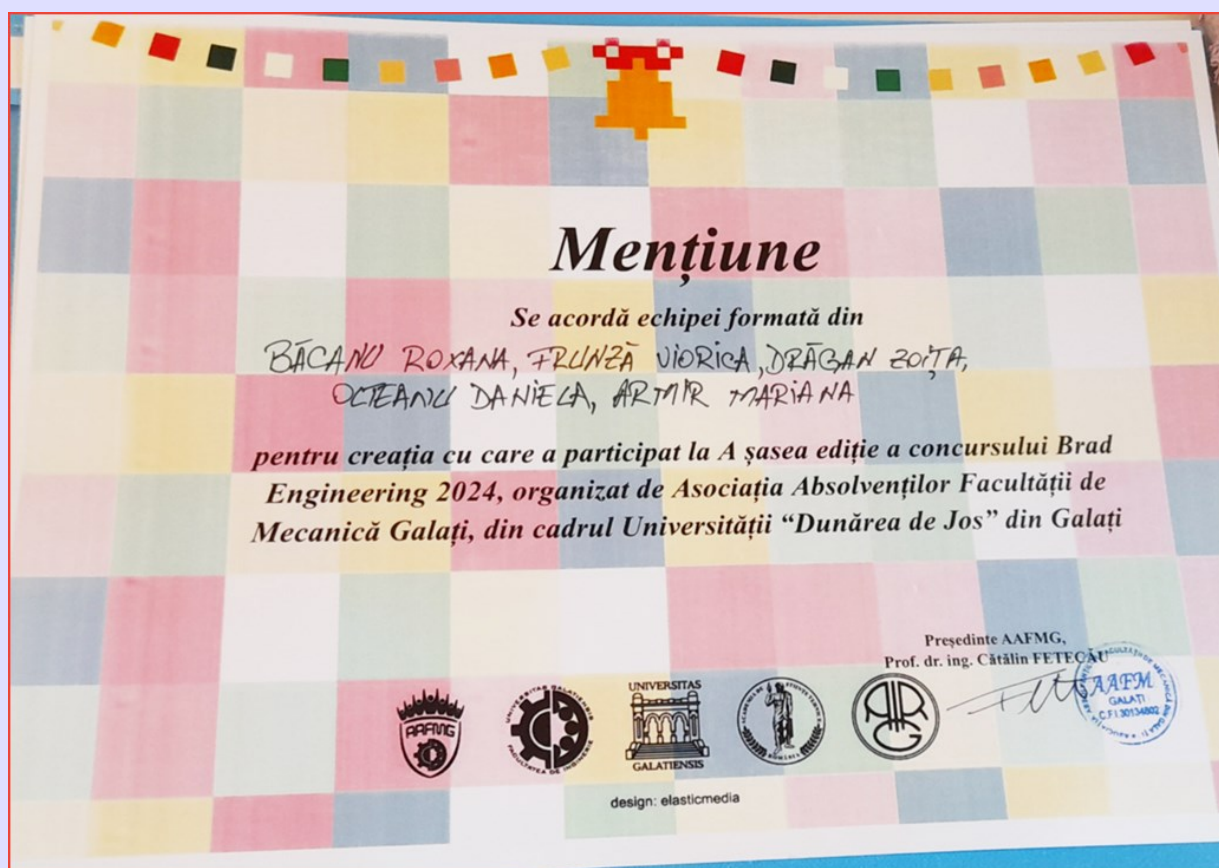
Roxana Băcanu

În fundal se va auzi pe muzica lui Socaciu, versurile scriitorului Adrian Păunescu **COLINDUL MÂINILOR TRUDITE**, într-o armonie perfectă vor dansa la unison mâinile noastre trudite, gingașii fluturași, ramurile copacilor, rădăcinile noastre, ADN-ul, toate la unison se îndreaptă către INFINIT, spre lumină, spre cunoaștere. Mâinile sunt diferite, din materiale diferite, așa cum și noi suntem diferiți.

- **MÂINILE TRUDITE** reprezintă mâinile noastre, ale seniorilor care transmit tinerilor valorile după care se vor ghida în viață.
- **FLUTURELE** este una dintre cele mai gingașe făpturi de pe pământ, la fel ca și copiii noștri. Reprezintă tinerii care pornesc la drum având înțelepciune, dragoste, fericire, gânduri bune, prietenie și toate valorile după care se vor ghida în viață. Fluturii reprezintă renașterea, transformarea, schimbarea, speranța și viața. Ne amintește că viața este scurtă, dar merită să fie trăită din plin.
- **CRENGILE** de copac reprezintă arborele vieții, nemurirea, conexiunea la tot ce există în univers, simbolizând unirea, amintirea că nu sunt singuri, iar **RĂDĂCINILE** să nu uite tinerii de unde au pornit, primind energie de la soare și lună. Reprezintă legătura cu familia.
- Pe mijlocul bradului avem **ADN-ul** care se transmite, din generație în generație, ceea ce primesc prin genomul uman, aripi pentru urmași de a merge cu cunoașterea lor spre nemărginire.
- **INFINITUL** din vârful bradului reprezintă nemărginirea sau potențial de valori... dorința de a cunoaște cât mai mult, este simbolul creștinătății lui Hristos.
- La realizarea **Bradului U3A** a lucrat o echipă mai largă din cadrul U3A, au fost alături de noi seniorii, urmașii noștri și profesori din Universitate cu idei, sugestii, iar imaginația nu a avut limite, după cum se poate observa.
- Bradul U3A a fost donat Grădiniței Sf. Stelian unde este educatoare colega noastră din echipa bradului, Daniela Olteanu.

Echipa BRADUL U3A
Coordonator Conf. Univ. Dr. Ing. Ion Voncilă

Aceasta este a doua participare la **Concursul Brad Engineering**.
La concursul precedent, din anul 2023, **Echipa Bradul U3A** a obținut tot mențiune.